

SENTÈNCIA 2005-73 DE 16 DE DESEMBRE DE 2005

**COMUNS I QUARTS. Establiment dels límits del poble d'Ordino.
Determinació de les competències dels Quarts a la legislació sectorial. Els
Quarts no disposen de competència per delimitar els nuclis urbans amb la
finalitat d'incidir en la seguretat viària i el trànsit de vehicles.**

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència de 20 de setembre de 2004 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va desestimar la demanda interposada pel Comú d'Ordino contra el Quart d'Ordino, en què es demanava la declaració de nul·litat del decret del Quart de data 14 de juliol de 2002, que estableix els límits del poble d'Ordino. L'esmentada sentència ha considerat que la disposició impugnada es dicta en exercici de les facultats que l'Ordinació del Consell General de 26 de juny de 1962 atribueix als Comuns o als Quarts, en el seu cas, per demarcar els límits de les zones urbanes de la seva respectiva jurisdicció.

2n.- La representació de l'Hble. Comú d'Ordino va interposar recurs d'apel·lació contra la referida sentència, el qual es fonamenta en què l'Ordinació del Consell General de 1962 està tàcitament derogada per la Constitució, en segon lloc en què el costum no atribueix competències als Quarts en matèria de circulació i, finalment, en què aquestes entitats locals no tenen atribuïda potestat normativa en cap dels texts vigents.

3r.- La representació de l'Hble. Quart d'Ordino, al qual s'adhereixen els Quarts de La Cortinada, Ansalonga, Sornàs i Llorts, s'ha oposat al recurs del Comú, adduint que l'Ordinació de 1962 no és contrària a les previsions del text constitucional ni a la Llei qualificada de delimitació de competències dels Comuns, de manera que el Quart està legalment habilitat per determinar els límits de la seva zona urbana.

4t.- En l'acte de la vista oral les parts van exposar les consideracions més adients a la defensa de llurs interessos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- L'article 84 de la Constitució disposa que “les lleis tindran en compte els usos i costums per determinar la competència dels Quarts i dels Veïnats, així com les seves relacions amb els Comuns”.

Com ha declarat aquesta Sala (sentència núm. 2000-21, de 20 de juny de 2000), aquest precepte constitucional no determina les competències que han de tenir els Quarts, ni tant sols comporta que s'hagi congelat la situació existent quan va entrar en vigor la Constitució, sinó que es limita a deferir al legislador la delimitació d'aquestes competències, encara que s'haurà de tenir en compte els usos i costums que s'han vingut observant.

D'aquesta manera, els Quarts han mantingut el seu àmbit tradicional de competències fins al moment en què s'han anat aprovant o es promulguin en el futur les successives lleis sectorials reguladores dels diferents àmbits de l'actuació administrativa. En aquest sentit, la sentència d'aquesta Sala núm. 2001-03, de 9 de febrer de 2001, va examinar l'actuació urbanística d'un dels Quarts de la Parròquia d'Ordino, en el marc de la normativa anterior a la promulgació de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme.

Ara bé, el marc de competències dels Quarts es veu successivament afectat per l'acció del Consell General quan, com s'ha dit, es procedeix a dictar la legislació sectorial que incideix en l'àmbit d'actuació de les Administracions locals. Així va succeir en el supòsit examinat en la sentència núm. 2000-21, abans esmentada, en què la legislació aplicable no donava cap tipus de competències als Quarts en matèria tributària.

Tercer.- El Decret del Quart d'Ordino de 14 de juliol de 2002, que constitueix l'objecte d'aquest procés, va delimitar el poble d'Ordino, amb la finalitat de donar solució a les queixes formulades per alguns veïns sobre diferents problemes derivats de la circulació viària. Com afirma el Quart en contestar la demanda, es pretenia demarcar la zona urbana per tal de determinar la velocitat màxima a què podien circular els vehicles dintre i fora d'aquells límits.

La sentència apel·lada ha considerat que l'actuació del Quart d'Ordino troba recolzament en l'Ordinació del Consell General de 26 de juny de 1962 que, amb la finalitat d'evitar els perills que representa per als vianants la inexistència de voravies en determinats indrets, va fer obligatòria la construcció de la voravia contigua a la carretera en les finques rústegues que el creixement de les poblacions hagués incorporat als nuclis urbans. Per tal d'aconseguir aquest objectiu, es facultava els Comuns o Quarts, en el seu cas, per a demarcar els límits de les zones urbanes de la seva respectiva jurisdicció.

Aquesta Ordinació incidia en dos àmbits diferents. D'una banda, el seu objectiu primordial era la seguretat vial, però també incidia en l'àmbit urbanístic, en la mesura en què imposava obligacions d'aquesta naturalesa als propietaris de les finques rústiques que haguessin quedat incorporades als nuclis urbans.

Quart.- La legislació posterior ha incidit de manera indubtable en aquests dos sectors de l'actuació administrativa. D'una banda, l'article 4.11 de la Llei qualificada de delimitació de competències dels Comuns els atribueix la regulació de les condicions de la circulació urbana de vehicles i vianants, i això en el marc de les previsions de l'article 80.1.j) de la Constitució, que contempla les competències comunals en matèria de vies públiques.

D'altra banda, en la vessant urbanística, cal tenir en compte que l'article 72.1.a) de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme disposa que una de les determinacions que han de contenir els plans d'ordenació i urbanisme parroquial, en sol urbà, és precisament la delimitació del perímetre i la divisió en unitats d'actuació, en funció dels nuclis de població, barris, poblats i nuclis consolidats o aprovats.

Aquestes normes són incompatibles amb les disposicions examinades de l'Ordinació de 1962, de manera que aquesta s'ha de considerar derogada en tot allò que s'oposi a la normativa posterior.

Pel que fa al supòsit que ara s'examina, resulta de les disposicions de la Llei qualificada de delimitació de competències dels Comuns i de la Llei general d'ordenació del territori i urbanisme que els Quarts no disposen de potestats per a delimitar els nuclis urbans de la seva jurisdicció quan, com en aquest cas, es pretén incidir en l'àmbit de la seguretat viària i la circulació de vehicles, que resulta aliè al seu àmbit competencial.

En conseqüència, s'ha d'estimar el recurs d'apel·lació que interposa el Comú d'Ordino i declarar la nul·litat del decret de 14 de juliol de 2002 aprovat pel Quart d'Ordino.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1r.- Estimar el recurs d'apel·lació que formula la representació de l'Hble. Comú d'Ordino contra la sentència dictada el 20 de setembre de 2004 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es revoca i deixa sense efecte.

2n.- Estimar la demanda formulada per l'agent i, en conseqüència, declarar la nul·litat del Decret impugnat de 14 de juliol de 2002 del Quart d'Ordino, publicat al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra de 7 d'agost de 2002.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.